

CASSANDRA CLARE

Doamna de la Miezul Noptii

CARTEA ÎNTÂI

UNELTIRI ÎNTUNECATE

Traducere din limba engleză de ROXANA OLTEANU

LEDA EDGE

Prolog

Los Angeles, 2012

NOPTILE ÎN CARE SE ȚINEA PIAȚA UMBRELOR ERAU PREFERATELE LUI KIT.

Erau nopțile când i se permitea să iasă din casă pentru a-l ajuta pe tatăl lui la stand. De la șapte ani se ducea la Piața Umbrelor. Opt ani mai târziu, avea aceeași senzație de șoc și uimire când trecea pe Kendall Alley, prin Old Town Pasadena, ducându-se spre zidul acela gol de cărămidă — ca apoi să treacă prin el și să intre brusc într-o explozie de lumină și culoare.

Ceva mai departe erau magazinele Apple, unde se vând gadgeturi și laptopuri, Cheesecake Factory și magazine de produse organice, American Apparel și buticuri la modă. Dar aici, aleea se deschidea către o piață imensă, cu protecții pe toate părțile, ca să împiedice intrarea vreunui neatent în Piața Umbrelor.

Piața Umbrelor din Los Angeles apărea în nopțile calde, când exista și nu exista, în același timp. Kit știa că atunci când trecea printre rândurile de standuri frumos decorate pășea într-un loc care avea să dispară odată cu primele raze ale soarelui.

Dar cât timp exista, el se bucura de ea. Era ceva să ai Darul pe care nu-l mai are nimeni. „Darul”, așa îl numea tatăl lui, deși lui Kit nu i se părea că seamănă cu un dar. Hyacinth, prezicătoarea cu părul violaceu de lavandă, care avea standul în capătul pieței, îl numea Vederea.

Lui Kit i se părea o denumire mai potrivită. La urma urmei, diferența dintre el și copiii obișnuiți era că el putea să vadă lucruri pe care ei nu le vedeau. Chestii inofensive, de multe ori, spiriduși care ieșeau din iarba uscată, crescută prin crăpăturile trotuarelor, fețele palide ale vampirilor noaptea în benzinării, un bărbat care bătea darabana pe tejgheaua unui restaurant — când se uita mai bine, Kit își dădea seama că degetele lui erau de fapt gheare de vârcolac. Asta i se întâmpla de când era mic și tatăl lui fusese la fel. Vederea era o moștenire de familie.

Cel mai greu era să nu reacționeze la toate astea. Într-o după-amiază, când venea de la școală, văzuse o haită de vârcolaci care se sfâșiau între ei într-un părculeț gol. A stat acolo pe trotuar și a țipat până a venit poliția, dar poliția nu avea ce să vadă. După episodul ăsta, tatăl său l-a ținut mai mult acasă, să învețe singur din tot felul de cărți vechi. Se juca pe calculator în subsol și ieșea rar din casă ziua, sau atunci când se ținea Piața Umbrelor.

În Piață nu-și mai făcea probleme dacă reacționa la ceva. Piața era colorată și bizară chiar și pentru locuitorii ei. Erau acolo ifriți care dădeau spectacole cu djinni ținuți în lesă, fete *peri* frumoase care dansau în fața standurilor unde se vindeau pulberi sclipitoare și periculoase. O *banshee* conducea un chioșc în care, dacă intrai, ți se spunea când o să mori, deși Kit nu putea să-și dea seama cine ar vrea să știe chestia asta. Un spiriduș se oferea să-ți găsească lucruri pe care le-ai pierdut, iar o vrăjitoare tânără, cu părul scurt, de un verde strălucitor, vindea brățări și pandantive fermecate, care pot face pe cineva să se îndrăgostească de tine. Când Kit s-a uitat la ea, ea i-a zâmbit.

— Hei, Romeo! Tatăl lui l-a împins ușor cu cotul în coaste. Nu te-am adus aici să flirtezi. Ajută-mă să pun firma.

A împins taburețul spre el și i-a dat o pancartă de lemn pe care era scris cu litere arse firma lui, LA JOHNNY ROOK.

Nu era o denumire prea creativă, dar tatăl lui Kit nu dăduse niciodată pe afară de imaginație. Ceea ce era destul de ciudat, se gândea Kit în timp ce se urca pe scaun să agațe firma, pentru cineva care avea în lista de clienți magicieni, vârcolaci, vampiri, spirite, suflete pierdute, zombi și, la un moment dat, chiar o sirenă (se întâlniseră pe ascuns la SeaWorld).

Totuși, poate că o firmă banală era mai bună. Tatăl lui Kit vindea niște poțiuni și pulberi — pe sub masă vindea chiar și un soi de arme, nu se știe cât de legale —, dar nu astea îi aduceau pe oameni la standul lui. Chestia era că Johnny Rook știa niște lucruri. Nu era ceva să se întâmple în Lumea de Jos a Los Angelesului și el să nu știe, nu era nimeni atât de puternic încât să nu dețină el vreun secret despre persoana aceea sau cum să iei legătura cu ea. Era tipul care deținea informația și, dacă aveai bani, el ți-o vindea.

Kit a sărit jos de pe scaun și tatăl lui i-a dat două bancnote de cincizeci de dolari.

— Du-te și schimbă-i la cineva, a spus el, fără să se uite la Kit. Își scosese de sub teighea registrul roșu de încasări, ca să vadă probabil cine mai are să-i dea bani. N-am mărunț, a adăugat.

Kit a dat din cap și a ieșit rapid din stand, fericit că pleacă. Orice sarcină i se dădea era pentru el un prilej de a hoinări. A trecut pe lângă un stand împodobit cu flori albe, care răspândeau un miros dulce, amețitor, apoi pe lângă unul în fața căruia câteva persoane îmbrăcate în haine scumpe împărțeau fluturași. Pe firma lor scria: PARȚIAL SUPRANATURAL? NU EȘTI SINGUR. DISCIPOLII GARDIANULUI TE INVITĂ SĂ TE ÎNSCRII LA LOTERIA FAVORURILOR! LASĂ NOROCUL SĂ INTRE ÎN VIAȚA TA!

O femeie brunetă, cu buzele roșii, a vrut să-i dea un fluturaș. Când a văzut că el nu vrea să-l ia, a aruncat o privire arzătoare pe lângă el către Johnny, care a zâmbit. Kit și-a dat ochii peste cap — erau un milion de culte și cultulețe care încercau să răspândească venerarea a tot soiul de demoni sau îngeri. Nu păreau să aibă cine știe ce succes.

S-a dus la unul dintre standurile lui preferate și și-a cumpărat un pahar de granita roșie, care avea gust de fructul pasiunii și zmeură și frișcă la un loc. Întotdeauna era atent de unde cumpăra ceva — erau

în Piață niște bomboane și băuturi care puteau să te nenorocească pe viață —, dar nimeni nu încerca să-i facă vreo porcărie fiului lui Johnny Rook. Johnny Rook știa câte ceva despre fiecare. Enervează-l numai și o să descoperi că secretele tale nu mai sunt secrete pentru nimeni.

Kit s-a întors să se uite la vrăjitoarea cu bijuterii fermecate. Ea nu avea stand; ca de obicei, stătea pe un sarong cu imprimeuri, genul ăla de cârpă ieftină pe care poți să o cumperi de la Venice Beach. Când s-a apropiat de ea, a ridicat capul.

— Hei, Wren, a salutată-o el.

Se îndoia că e numele ei adevărat, dar în Piață toată lumea îi spusese așa.

— Salut, frumușelule. S-a tras puțin într-o parte să-i facă loc și toate brățările de la mâini și de la picioare i-au clincănit. Ce te aduce pe la umilul meu sălaş?

El s-a așezat pe jos lângă ea. Avea niște blugi vechi, rușiți în genunchi. I-ar fi plăcut să poată păstra banii pe care îi dăduse tatăl lui, să-și cumpere niște haine.

— M-a trimis tata să-i schimb două hârtii de cincizeci.

— Ssst. A fluturat ușor mâna spre el. Sunt oameni care ar fi în stare să-ți ia gâtul pentru două de cincizeci și după aia ți-ar vinde sângele, zicând că e focul dragonului.

— Mie, nu, a spus Kit, sigur pe el. Nimeni de aici nu se atinge de mine. S-a aplecat spre ea: Decât dacă vreau eu.

— Și eu care credeam că nu mai am amulete pentru flirturi nerușinate.

— Eu *sunt* amuleta ta de flirturi nerușinate.

Kit le-a zâmbit unor tipi care treceau pe lângă ei, un băiat înalt, frumos, cu o șuviță albă în părul întunecat și o față brunetă, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare. Ei l-au ignorat. Wren însă a devenit atentă la vederea altor doi vizitatori ai Pieței, care veneau în spatele tinerilor, un tip solid și o femeie cu părul castaniu împletit într-o coadă care îi atârna pe spate, ca o funie.

— Amulete de protecție? i-a întrebat ea cu voce puternică. Garantează să vă țină în siguranță. Am și de aur și de alamă, nu numai de argint.

Femeia a cumpărat un inel cu piatra lunii, după care a plecat sporovăind cu bărbatul.

— De unde știai că sunt vârcolaci? a întrebat-o Kit.

— După privirea ei, a spus Wren. Vârcolacii sunt cumpărători impulsivi. Imediat le fug ochii după un obiect făcut din argint. A oftat. De când cu crimele alea, fac afaceri de nota zece cu amuletele de protecție.

— Ce crime?

Wren s-a strâmbat.

— Un soi de magie dementă. Au apărut niște cadavre, acoperite de cuvinte din limbile demonice. Arși, înecați, cu mâinile tăiate — tot felul de zvonuri. Cum de *nu* ai auzit? Tu nu asculți ce se vorbește?

— Nu, a spus Kit. Nu prea.

El se uita după cuplul de vârcolaci care se duceau înspre capătul nordic al Pieței, acolo unde licantropii mergeau de obicei să-și cumpere ce le trebuie lor — veselă din lemn sau din fier, ghivece cu mă-rul-lupului, pantaloni cu capse (cel puțin așa credea el).

Cu toate că Piața era locul în care se întâlneau repudiații, de obicei fiecare specie avea locul ei favorit. Era o zonă în care vampirii se adunau să cumpere sânge cu arome sau să-și caute noi subjugați dintre cei care își pierduseră stăpânii. Erau pavilioane împodobite cu viță-de-vie și flori în care spiritele naturii pluteau ușor, în timp ce vindeau amulete și ghiceau în șoaptă viitorul. Acestea se țineau mai departe de ceilalți, fiindcă nu aveau voie să facă afaceri ca ei. Magicienii, cei mai rari și mai temuți, aveau tarabele chiar la marginea pieței. Toți aveau câte un semn distinctiv, care le indica puterea demonică, unii aveau coadă, alții aripi sau coarne răsucite. Kit văzuse odată o magiciană care avea pielea absolut albastră, ca un pește.

Și mai erau cei cu Vederea, cum erau Kit și tatăl lui, oameni obișnuiți, care aveau abilitatea de a vedea lumea din umbră, care puteau să străpungă cu privirea iluziile magice. Și Wren era la fel: o vrăjitoare autodidactă, care îl plătise pe un magician să o învețe câteva vrăji elementare, dar nu făcea paradă de asta. Oamenii n-aveau voie, teoretic,

să facă magie, dar în secret mulți plăteau să învețe vrăji. Puteai să faci bani buni cu așa ceva, asta dacă nu te prindeau...

— Vânătorii de umbre, a spus Wren.

— De unde știi că mă gândeam la ei?

— Fiindcă sunt chiar acolo. Doi.

A arătat cu bărbia spre dreapta, cu ochii plini de îngrijorare.

De fapt, toată Piața era alarmată, iar vânzătorii începuseră să-și ascundă pe neobservate sticlele și cutiile cu otrăvuri și poțiuni și amulete cap-de-mort. Djinnii în lesă se ascundeau în spatele stăpânilor. Fetele *peri* se opriseră din dans și se uitau la vânătorii de umbre, iar fețișoarele lor frumoase erau acum reci și împietrite.

Erau doi, un băiat și o fată, probabil de vreo șaptesprezece-opt-sprezece ani. Băiatul avea părul roșu, era înalt și athletic; Kit nu putea să vadă chipul fetei, numai părul ei blond și bogat, care îi ajungea până la mijloc. Avea o sabie aurită prinsă în curele pe spate și pășea cu o siguranță de sine pe care nu aveai cum s-o mimezi.

Amândoi erau echipați cu hainele alea negre din material gros, protector, care arătau clar că aparțin nefilimilor — jumătate om, jumătate înger, stăpânii incontestabili ai tuturor creaturilor supranaturale de pe pământ. Aveau câte un Institut (un fel de secții masive de poliție) aproape în fiecare mare oraș de pe planetă, de la Rio la Baghdad, Lahore sau Los Angeles. Cei mai mulți erau născuți vânători de umbre, dar puteau să îi transforme și pe oameni în vânători de umbre dacă aveau ei chef. Erau disperati să-și sporească numărul, fiindcă mulți se pierduseră în Războiul Întunecat. Se zvonea că răpesc orice persoană sub nouăsprezece ani care li se pare că are cât de cât stofă de vânător de umbre.

Cu alte cuvinte, orice persoană care are Vederea.

— Se duc spre chioșcul tatălui tău, a șoptit Wren.

Avea dreptate. Kit s-a încordat când a văzut cum cei doi trec printre tarabe fără să se uite la ele, ducându-se drept spre chioșcul cu firma

LA JOHNNY ROOK.

— Ridică-te!